

УДК 821.11(73)'06-31
Ф67

Перекладено за виданням:
Kerry Fisher. Escape to the Rome Apartment –
Great Britain: Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd, 2024
ISBN: 978-1-83525-056-3

Фішер Керрі
Ф67 Втеча в римські апартаменти / Керрі Фішер : пер. з англійської
К. Сухенко. — Харків: «Korali books», імпринт ТОВ Видавництво
«Ранок», 2026 — 296 с.

ISBN 978-617-8774-99-8

«Я купую тобі свободу... Вирушай у неймовірну пригоду», — слова з останнього листа подружки стають для Сари поштовхом до втечі від сірої буденності. Вона звільняється з роботи і летить до Італії. У Флоренції зустрічає загадкового Карло, який демонструє життя без турбот. Але його шокуюча таємниця змушує Сару засумніватися в можливо-му виборі змін. Чи зможе вона знайти сміливість продовжити шлях до свободи? Чи повернеться до старого життя?

УДК 821.11(73)'06-31

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включено з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

Copyright © Kerry Fisher, 2024
© К. Сухенко, переклад, 2026
© К. Яковлева, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2026

ISBN 978-617-8774-99-8

*Кожній матері, яка подивилася
на свою дорослу дитину і намагалася не сказати
вголос: «А тобі не буде холодно без пальта?»*

Пролог

Останній лист від Лейні став несподіваним подарунком, але водночас залишив відчуття провини. Подарунком з багатьох поглядів, зокрема письмове підтвердження, що я була її найкращою подругою. Попри всі обставини, я була рада зауважити, її університетська подруга Анжела не обійшла мене, незважаючи на власноруч зроблені букетики із саду та її «тон» з медсестрами в госпісі, ніби вона єдина знала, що потрібно Лейні.

Попри дріб'язкові думки, я не знала, чого очікувати, коли адвокат сказав, що Лейні залишила мені лист. Я була здивована, що моя непередбачувана, спонтанна подруга була настільки організованою та прагматичною щодо своїх останніх бажань. Я чула її голос, її слова, коли мої очі пробігали по реченнях.

Здебільшого її лист був чудовим підсумком усього, що ми пережили разом, спогадами однієї з тих небагатьох, які прожили мою історію поруч зі мною. Спогадами про когось, кого я знала настільки давно, що ми навіть їздили разом із моїми батьками у відпустку.

Хто любив мою морську свинку Джеронімо, хто знав, що сир — це правильний спосіб заманити мого старого лабратора в дім, і хто мав звичку різко штовхати наші вхідні двері, які розбухали взимку. Єдина людина, яка могла нагадати мені про мою невдачу пригоду на атракціоні «вальс» після завеликої кількості солодкої вати, про наше захоплення бінго-королем в Бантілнс¹, про безглуздий експеримент Лейні на її вісімнадцятому дні народження з Гальяно². Гальяно! Хто взагалі п'є це зараз?

Переглядаючи ці спогади, я чітко розуміла, що у нашому житті було набагато більше радісних днів, наповнених сміхом, танцями та життям. Тепер вони загублені в часі, дні, які треба цінувати, та ми того не знали. Ми не розуміли легковажності, дозволяючи життю пролітати повз, не зупиняючись, щоб зберегти ці золоті моменти в пам'яті. Ми розтринькували радісні миті, дозволяючи їм розлітатися, як світлячки, що блищать на нічному небі. Моменти, коли ми повинні були б помітити спеку літа, що здавалося, тривало вічно, відчували справжню ейфорію, яка переростала в істеричний сміх, щойно мама казала нам лягати спати. Втрата затьмарювала теплоту подій, які вона перерахувала.

Коли Лейні померла, люди часто казали мені, щоб я знайшла розраду у своїх спогадах. Проте вони забували сказати, що хороші часи невинно усміхаються,

¹ Мережа британських курортних центрів.

² Італійський ванільний лікер на основі трав.

створюючи видимість комфорту, але варто підійти ближче, спробувати обійняти їх занадто міцно, і вони вибухають у твоєму серці. Мені знадобилося кілька спроб, щоб прочитати все до кінця, її похилий почерк переносив мене до школи, коли вона практикувала своє «одружене» ім'я, пишучи його з іменами різних хлопців у своїх зошитах. Мої очі пробігли по смішних моментах, поки я не дійшла до суті її листа.

Отже, тепер це залежить від тебе — відтворити літо '84-го. Вочевидь, не концерт на Вемблі, хоча я завжди за те, щоб заспівати «I Won't Let the Sun Go Down on Me» Ніка Кершоу.

Я видихнула, відчуваючи фантомну вагу Лейні, що погойдується на моїх плечах, руки високо над головою в полуденному сонці. Вісімнадцять років, щойно закінчили школу, все літо попереду. Ми думали, що будемо жити вічно.

Тепер усе на тобі. Я хочу, щоб ти забрала мене до Італії. Я знаю, що це може бути великим проханням, але сподіваюся, що минуло достатньо часу, і ти не будеш мене ненавидіти за те, що я змушую тебе повернутися туди. Хто знає, можливо, ти навіть заспокоїш своїх власних привидів (або випустиш мого, поді

³ Я не дозволю сонцю зайти наді мною — у переносному значенні «Я не дозволю собі здатися».

виграють усі!). Я не буду пропонувати тобі повертатися до Рима... це може бути занадто навіть для такої вірної людини, як ти, але мені дуже імпонує ідея опинитися під сонцем на італійському узбережжі. Поїхати в коробці — це не зовсім те, що я мала на думці, але це відчувається як гідна данина найкращому літу в моєму житті. Пам'ятаєш, як ми сиділи біля гавані в Портофіно, слухаючи, як той хлопець грав на гітарі «Hello⁴» Лайонела Річі? А потім його двоюрідний брат запросив нас на яхту, де він був шеф-кухарем, поки власники були на березі цілий день?

Тоді ми вперше усвідомили, що можемо перейти межу звичного, відмовитися від старих обмежень і побачити, якими ми можемо бути, коли самі обираємо свій шлях. Ми їли омарів, курили Lucky Strikes⁵, фліртували й відчували, ніби нам призначено щось велике. Я ніколи раніше не відчувала себе такою крутою чи боємною. І, мабуть, після того також.

Ми пообіцяли собі, що повернемося в наступному столітті — рік 2000 здавався таким далеким, коли нам мало б бути тридцять чотири. Тридцять чотири! У той час це здавалося старістю. А потім ми так і не знайшли для цього часу.

⁴ Привіт.

⁵ Бренд сигарет.

Треба було сказати всім — моїй роботі, твоїй родині — що вони муситимуть обійтися без нас місяць. Так ось. Двадцять тисяч фунтів. Я купую тобі твою свободу, моя любя. Тобі не потрібно просити благословення Деклана. Тобі просто треба дозволити собі хоч раз поставити себе на перше місце. Близнюки можуть самі прати свої штани кілька тижнів.

Відвези мене до Портофіно і розвій над морем. Мені подобається перспектива мандрувати по хвилях, подорожувати до далеких куточків землі ad infinitum⁶. Я думаю, що той день, коли ми опинилися на тій яхті, був однією з видатних подій того століття. Лейні та Сара живуть на повну! Я не впевнена, що я коли-небудь пила шампанське раніше. І той пляж у Сан-Фруттуозо з монастирем, збудованим прямо на піску — нікого не було, тільки ми, шеф-кухар та його двоюрідний брат і моторний човен, який не заводився... Чудові спогади, моя подруго. Ми тоді навіть не уявляли, що принесе нам життя, чи не так? Або яким же коротким воно буде!

Іди і живи за мене, моя дорога. Переживи пригоду за нас обох, поки не пізно. Але не просто поверни мене до Італії. Використай цю можливість, щоб поїхати туди, куди тебе веде музика, щоб жити вільно якийсь час і дозволити своєму серцю

⁶ Безкінечно.

дихати. Соп аторе⁷, побачимося по той бік, моя подруго. Моя подруго на все життя. (Такий облом, що «на все життя» виявилось зовсім не таким довгим, як ми уявляли!)

Подарунок-лист. Данина нашій дружбі. Письмовий запис любові, що існувала між нами.

І почуття провини, тому що я все відклала той день, коли наберуся сміливості, щоб вирушити в подорож із Лейні востаннє.

⁷ З любов'ю.

Я ніколи не сприймала ідею про «звичайні дні, тижні, місяці», адже ми рідко отримуємо попередження про те, коли наше життя назавжди зміниться. Це знає кожен, хто пережив незаплановану вагітність, перший натяк на серйозну хворобу, випадкову зустріч, що призвела до роману, чи раптовий фінансовий успіх. Готова посперечатися, чимало таких днів починалися з чашки чаю та поспіху, щоб повісити білизну, перш ніж бігти на роботу. Раптові життєві події, які все змінюють, не супроводжуються дивним сурмачем, що веде процесію похоронів.

Ніщо не натякало на те, що ця середа буде якоюсь особливою. Я навіть не встигла зробити ковток чаю, як мій чоловік Деклан, почав бурчати через нашого двадцятидворічного сина Каллума, який доїв останню порцію вівсянки — «його», а не просто «ту» — і залишив після себе розсипані вівсяні пластівці та порожню коробку.

— Хто, як він думає, буде за ним прибирати?

Я не сказала: «Та сама людина, яка, на твою думку, прибиратиме за тобою», ці слова були готові зірватися з моїх губ у будь-яку мить, як хмара літніх мошок.

Я скривилася, дивлячись на завалену посудом кухню, а Деклан тим часом щось бурмотів собі під ніс, наминаючи йогурт із гранолою. Надзвичайно